

og ved at stille paa Spidsen kommer man virkelig ikke til nogen Overenskomst, den eneste Maade, hvorpaa man kan opnaa den, er ved at træde i Underhandling med dem, der have en anden Mening; vil man ikke moderere lidt paa begge Sider, naaer man aldrig nogen Overenskomst. Naar det ærede Ste Kongevalgte Medlem (Fischer) sagde, at det stod slet ikke i Loven, hvorledes Lønnings-tillæget skulde anvendes, og at man ikke kunde læse det ud af Loven, saa vil jeg bede de Herrer om at læse i Slutningen af § 26; skulde det virkelig ikke kunne forstås, saa veed jeg ikke, hvad der kan forstås. Det er beklageligt, at det er kommet dertil, at vi skulde kæmpe om saadanne Ubetydeligheder som om Sorø Akademi, Kommunitetet eller Universitetet skulde udrede nogle Penge; det er dog virkelig ikke Noget at føre Kamp om paa Liv og Død, naar der kun er Tale om en saadan Ubetydelighed. Jeg sagde ifjor, da der var Tale om, hvorvidt det midlertidige Lønnings-tillæg skulde staa paa Finantsloven, hvad der desværre har vist sig at være rigtigt, at vel ville Principerne blive overholdte, men Embedsmændene fik ikke Noget. Jeg beklagede det dengang, og jeg beklager det nu. Lader os da endelig se, hvordan vi end lave Kampen, at komme til det Resultat, at de Mennesker, som trænge, kunne faae Noget. Det har saa lidt at betyde, enten det staa paa det ene Stykke Papir eller det andet, det kan dog være Embedsmændene det Samme, efter hvilket Stykke Papir Pengene blive dem udbetalte. Jeg kommer til at tænke paa, at den ærede Kultusminister ved at omtale Theatret nævne Sorø Akademi, som Holberg havde stiftet; men saavidt jeg er inde i Sorø Akademis Historie, har det havt mange andre Indtægter end dem, der kom fra Holbergs Legat. Saavidt mig bekendt, var der Noget, som kaldtes det gamle Krøngods, som indeholdt noget over 2,500 Ldr. Hartkorn; Holbergs Guds indeholdt noget over 1000 Ldr. Hartkorn, og dertil kom det Ralkreutzhjise Legat. Jeg tror saaledes ikke, at man fuldstændig kan sætte Sorø Akademi og Holberg i Forbindelse med Theatret. Ja, dersom Akademiet havde sin eneste Indtægt af Holbergs Legat, kunde jeg finde det i sin Orden at sige, at Akademiet stod i saa nær Forbindelse med Theatret, at Holbergs Legat burde gaa dertil; men det betragter jeg som sagt for mit Vedkommende som et rent underordnet Spørgsmaal, naar vi blot kunde opnaa en Overenskomst. Men den opnaa vi ikke ved stadig at raabe paa Kamp og stadig, som den foregaaende Tale sagde, at sætte Haardt imod Haardt, og naar man skal underhandle om en Ting hver bliver staaende stivt paa Sit, naar man er ligeberettiget. Thi det ville jo de Herrer indrømme, at det er ligesaa umuligt for Landstinget at sætte sin bestemte Mening igjennem lige over for Folkethinget som for Folkethinget at gjøre det lige over for Landstinget; naar vi ikke ville gaa ind

paa en Underhandling, kunne vi aldrig opnaa Noget. Jeg vil ikke gaa ind i Detaillerne om de enkelte Ting og Summer; der er ingen Tvivl om, hvilken Stabne de her ville blive undergivne, det have vi allerede hørt. Jeg har kun villet udtale min Mening om det Farlige i denne Raaben paa Kamp og Stillen paa Spidsen og villet advare imod, hvad der kunde komme ud deraf. For Dvrigt skal jeg forholde mig ganske tavs og lade Skæbnen gaa sin Gang, thi jeg har naturligvis ikke den Indflydelse i Landet, dertil har jeg hverken Godser eller Gramina, saa jeg kan ikke have den Indflydelse i Landet, at min Mening kan have nogen stor Betydning der. Det er kun disse Par Ord, jeg har villet udtale som Protest mod den Opfordring til Kamp og det Svar, som blev givet den ærede sidste Tale.

Mellemann: Naar det Udtryk blev brugt her, at man vilde gaa til Kamp, og at der skulde føres Kamp paa Liv og Død — jeg veed ikke med Bestemthed, om det Udtryk er brugt, men det er i alt Fald sagt, at det er blevet brugt — ere vi vel Alle enige om, at disse Ord maaste indeholde nogen Overdrivelse; vi ere vel Alle enige om, at de ikke betyde Andet, end at vi ville benytte de forfatningsmæssige Midler, der ligge i vor Haand. Der er ikke Tale om, at man skal opfordres til nu at gjøre noget Nyt eller Noget, der ligger udenfor Forfatningen; men der er kun Spørgsmaal om, at Landstinget nu endelig skal bestrebe sig for at udøve den Indflydelse paa Finantslovens Tilblivelse, som vi have en utvivlsom Ret til at udøve, og som, saa vidt jeg veed, heller ikke nogen af de Herrer fra den anden Side have bestridt, at Landstinget har. Kun det er der jo Spørgsmaal om, og det kan i Sandhed ikke berettiges til at tale om, at man nu vil stille Alt paa Spidsen og begynde en Kamp, som ikke før har været set her i Landet. Man har fra alle Sider været enig om at beklage den lange Tid, som i det andet Thing anvendes paa Finantslovens Behandling, og det er blevet sagt, at dette erkjendes, ikke blot her, men ogsaa i det andet Thing. Man har bestræbt sig for at udfinde Grunden dertil, Nogle have ment, at det ligger i, at man ved Finantslovens Behandling har blandet sig for meget i Administrationen. Andre mene, at det ligger i, at man har optaget enhver Ting fra Nyt af hvert Aar, o. s. v. Jeg vil tillade mig at tro, at Grunden til, at der anvendes saa lang Tid paa Finantsloven i det andet Thing, for en væsentlig Del kan tilskrives dette Thing. Jeg tror, at Grunden dertil væsentlig er, at dette Thing i en lang Række af Aar har vænnet det andet Thing til, at Landstinget reducerede sin Indflydelse paa Finantsloven til det mindst Mulige, at man lod sig nøie med et Minimum af Tid, kun 2—3 Uger i Slutningen af Sessionen, til at paatrykke